

Číslo 3
červen 2022

KOULLE

Školní časopis Vyšší odborné školy a Střední školy, s. r. o.

Úspěch v krajském finále soutěže Quest: Podnikej!

Rozhovor s medikem
o covidu a medicíně

Cestopis: Na Lipně je léto nezapomenutelné!

„Sáhl jsem si na dno svých psychických i fyzických sil,“ říká
Pavel Müller o soutěži EuropaSecura

Naši třetíáci na výletě na Hlubokou

Dvuměsíčník Koule vydává Vyšší odborná škola a Střední škola, s. r. o.

Šéfredaktorka: Karolína Kroupová

Redakce: Amélie Plocková, Martin Jenšovský, Hannah Šmilo, Adina Kratochvílová, Lucie Beránková, Petra Holubová, David Neuberger, Katka Nekovářová a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: D. Nováková (žákyně OA3 na zámku Kratochvíle)

Datum vydání: 30. června 2022

Adresa redakce a kontakt: Emy Destinové 395, 370 05 České Budějovice, tel.: 387 318 632

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz, internetové vydání: www.vosss.cz

Milé čtenářky, milí čtenáři,

je to tady: konec školního roku utekl rychleji než naše běhání koleček při tělocviku.

Čeká nás dva měsíce klidné pohodičky téměř bez školy, dát si pauzu před najetím do běžného režimu potřebuje každý, už se nemůžu dočkat. Přeji Vám úspěšné prázdniny, plné nových poznatků, zážitků a plno zábavy s rodinou či přáteli. Nachyťte co nejvíce vitamín D ze sluníčka a nezapomeňte na pokrývku hlavy, ať zbytečně nemáte úpal či úžeh. S drinky to nepřežeňte, ať Vás nebolí krk a nestydíte se být extrovertní jako vlk. V našem červnovém čísle najdete rozhovor se studentem medicíny, dočtete se, jak jsme si užili třídní výlety, a můžete si přečíst další skvělé články, které si naše redakce pro Vás připravila. Uvidíme se v září i s Koufí. Mějte se fanfárově.

Karolína Kroupová

Kája Kroupová se spolužačkami

OBSAH

AKTUÁLNĚ

„Sáhl jsem si na dno“ (EuropaSec. s P. Müllerem) 4

ZE ŽIVOTA ŠKOLY

Akce, soutěže a výlety školy 6

ROZHOVOR

„Názory lékařů na covid jsou různé...“ (J. Nečas) 20

Den otevřených dveří v rozhlase (M. Jenšovský) 21

OD SRDCE

Nikdy na to nejsme sami 22

Domeček z karet (Veronika Černá) 23

TVŮRČÍ PSANÍ

Fejeton (Matěj Brablec) 24

Cestopis (Barbora Fáberová) 25

KULTURA

Opera Alceste v Divadle J. K. Tyla 27

OBRAZEM

Majáles 2022 28

Majáles v duchu hippies...

„Sáhl jsem si na dno svých psychických i fyzických sil,“ říká Pavel Müller o soutěži EuropaSecura.

Sedíme v naší pohodlné školní knihovně, přede mnou čerstvý absolvent naší školy Pavel Müller, který nedávno absolvoval celostátní finále soutěže EuropaSecura. Jaké pocity a prožitky si z adrenalinového klání Pavel odnesl? Jak ho to ovlivnilo? Za redakci Koule se ptá Dagmar Nováková

Pavle, co je to EuropaSecura (ES)?

ES je soutěž pro středoškoláky se zaměřením na Evropskou unii, NATO a bezpečnostní politiku.

Kde jste se o této soutěži dozvěděl?

Když jsem byl v Irsku na praxi, volal mi kamarád z Prahy, jestli bych do toho s nimi nechtěl jít, že už má domluvený tým. Já jsem do té doby o této soutěži nic nevěděl, ale říkal jsem si, že to zní zajímavě, tak proč ne. Nicméně mi kamarád zapomněl říct, že soutěž probíhá ještě před maturitou, takže kdybych to věděl, tak bych do toho asi nešel, bylo mi ale blbý to odřeknout, tak jsem zůstal. Soutěž probíhá tak, že na začátku je vstupní test, který studenty filtruje, jestli mají základní přehled v problematice. Vypadne polovina až dvě třetiny lidí a ti lepší postupují do krajského kola do písemné části. Tam každý tým dostane nějaké téma, týmy jsou tříčlenné. Letos byla témata jako Afganistán, Ukrajina apod. My jsme měli Turecko, protože Turecko také teď rezonuje v oblasti zahraniční politiky, např. chtějí blokovat vstup Švédska a Finska do NATO. Nejlepší analýzy dané problematiky postoupily do ústní části krajského kola. My jsme bojovali za Jihočeský kraj a za naši školu. V krajském kole jsme svoji práci představili a stručně

popsali, pak byla oponentura a obhajoba. V podstatě podobně jako to máme s maturitními pracemi. My jsme měli suverénně nejvíce bodů a postoupili jsme do celostátního finále, kde bylo 42 lidí z původních 1700. Pro mě už toto byl obrovský úspěch. Byl jsem tam jediný z odborné školy mezi gymnazisty. To pro mě bylo takový polechtání ega.

Otázky tedy byly většinou ze znalostí Evropské unie?

Ano, Evropské unie, NATO a dalších přidružených zahraničních konfliktů jako je Afganistán, Ukrajina, dění v Turecku atd.

Je vidět, že vás tato témata zajímají.

Ano, mě to velice zajímalo, byl jsem rád, že jsme měli téma Turecko, já si o něm stále něco zjišťuju.

Je fajn, že se zajímáte o dění kolem sebe, věřím, že přehled, který máte, nějak využijete i v další kariéře. Já se musím zeptat ještě na úplné finále. Víte, že jste byl na soustředění v Brdech a že to bylo náročné, tak nám to zkuste přiblížit.

Byli jsme od pondělí do pátku na vojenské základně v Brdech, bylo tam těch nejlepších 14 týmů z republiky, nevěděli jsme, do čeho jdeme. Neměli

jsme si nic zjišťovat, abychom nepřišli o moment překvapení. Myslel jsem si, že to bude kurz diplomacie. Byli jsme Rada Evropy, Výbor pro bezpečnostní politiku, tento výbor řeší bezpečnostní otázky EU. Byli jsme seznámeni s existencí fiktivního státu Dormenistánu, měl to být nestabilní stát ve střední Asii, kde je totalitní vláda. V těchto státech je mnoho etnických skupin, různorodé obyvatelstvo nábožensky i etnicky, jedna provincie se osamostatnila, i když to nikdo neuznal. A teď tam probíhá menší občanská válka a tamní vláda požádala EU, aby ji s tím pomohla, a pozvala tam tu delegaci. My jsme tam tedy přijeli, do Dormenistánu, na vojenské základně NATO jsme měli

„Byli jsme seznámeni s existencí fiktivního státu Dormenistánu, měl to být nestabilní stát ve střední Asii, kde je totalitní vláda. V těchto státech je mnoho etnických skupin, různorodé obyvatelstvo nábožensky i etnicky, jedna provincie se osamostatnila, i když to nikdo neuznal. A teď tam probíhá menší občanská válka a tamní vláda požádala EU, aby ji s tím pomohla, a pozvala tam tu delegaci. My jsme tam tedy přijeli, do Dormenistánu, na vojenské základně NATO jsme měli jednání. Nejvíc jsme se zasekli na tom, jestli se Unie má či nemá angažovat.“

jednání. Nejvíc jsme se zasekli na tom, jestli se Unie má či nemá angažovat. Jednoho dne separatisté přepadli naši základnu a my jsme tu základnu museli opustit a jít na jinou. Jestli tam někdo chcete jít, tak teď nečtete dál. Rozdělili nás do skupinek a dostali jsme zakódované informace. Museli jsme je rozluštit, na mapě si najít body, pak jsme to museli spálit. Vyšli jsme se na cestu. Někde byly vládní jednotky a měli jsme s nimi společný kód. Někde byli zase separatisté. Hned na prvním stanovišti jsme na ně narazili. A ti nám dali pěkně zabrat. Předstírali jsme, že jsme novináři a že se zajímáme o zdejší přírodu. Ovšem to nám nevěřili. Vysypali nám naše batohy do bláta a vyslychali nás po jednom. „Odkud jste?“ „Ze Švýcarska.“ Dostali jsme facáka, protože si mysleli, že lžeme. „A co tu děláte?“ „My jsme novináři z National Geographic.“ Zase jsme dostali na budku. Byla tam holka, která když je nervózní, tak se směje. Ta dostala velkou bídu. Nahnali nás do bláta, potápěli nám hlavy, pak jsem se musel plazit ve štěrku, klikovat, protáhli nás křovím, ještě teď mi hnisá trn z ostružiny v ruce. Měli jsme pak pět minut na to sebrat rozházené věci, a mezitím nám vzali půlku jídla. Byli jsme mokří, špinaví, věděli jsme, že nás čeká

ještě 20 km. A to jsme ještě netušili, že nakonec těch kilometrů bude pětáctýřicet.

Za den?

Ano. Vycházeli jsme v devět ráno a vraceli jsme se v půl čtvrté v noci.

Jak jste trefili v noci?

Měli jsme čelovky, tedy ti, kteří o ně nepřišli. Od dvou v noci ještě přšelo. Někdy jsme potkali vládní jednotky, které nám dali něco k jídlu a poradili nám směr, někdy jsme zase potkali domorodý kmen, který se choval neutrálně. Řekli nám: „Napravo a nalevo je minové pole, tam jít nemůžete, my máme loď, my vám ji půjčíme, ale my chceme úplatek.“ Tak jsme jim dali sušenky a další jídlo. Loď byla děravá a vešla se tam půlka lidí, bylo sedm večer. Všechno bylo mokré. Říkali jsme si, že už nemůžeme.

Jak to dopadlo?

Nakonec jsme se dostali do podobné situace jako na začátku, ale už jsme byli lépe připraveni. Já jsem vyjednával, chtěl jsem je uchlácholít. Hledali kompromisující informace na separatisty, které jsme vyzvedli ze schránky a měli jsme je u sebe. Snažili jsme se je

Foto archiv soutěže

schovat, třeba do bot pod podrážku, do spodního prádla. Jeden klučina si je ale nechal omylem v kapse od bundy. Takže já je přesvědčuju, že jsme novináři, že jsme na jejich straně, jenže když našli kompro na ně, tak jsme dostali na budku.

Čím to tedy skončilo, ta vaše hrůzostrašná cesta?

Skončilo to ve čtyři ráno, když jsme došli na základnu a dostali jsme guláš.

Bylo nějaké vyhodnocení, jak jste si vedli? Určitě byly týmy, které to mohly vzdát, ne?

Ano, mohli jsme kdykoliv hru ukončit, přišel by psycholog, dostali bychom odbornou pomoc, ošetření a tak. Hodně lidí to vzdalo už na tom prvním stanovišti.

Takže gratuluju, Pavle, že jste to nevzdal a vydržel až do konce! Co jste si z toho odnesl?

Když jsme přijeli, řekli nám, že si sáhneme na fyzické a psychické dno. A tou odměnou je to, že jsem si mohl sáhnout na to svoje dno. Po příjezdu jsem byl trošičku traumatizován, špatně jsem se aklimatizoval zpátky, ale ten zážitek, to je ta největší odměna, i když jsme nevyhráli. To, že jsme se tam dostali bylo úžasný, brutální i úžasný.

Za tou akcí stojí armáda, že?

Ano, armáda a Ministerstvo obrany ČR. Je to kombinace kurzu diplomacie a kurzu přežití. Podobný kurz

pořádá armáda ve Vyškově a tam právě ti diplomati, kteří cestují do nebezpečných zemí, podstupují tento kurz úplně stejný jako my a ještě o trochu horší. A my jsme to měli zadarmo.

Odměnou jsou vám tedy zážitky z tohoto soustředění v Brdech?

Zážitky, cenné informace, zkušenosti. Bylo tam i spoustu přednášek, např. o minovém poli nebo jak vyjednávat s teroristy. Bylo to velice cenné.

Nakoplo vás to určitým směrem a teď jste v určitém smyslu aktivnější?

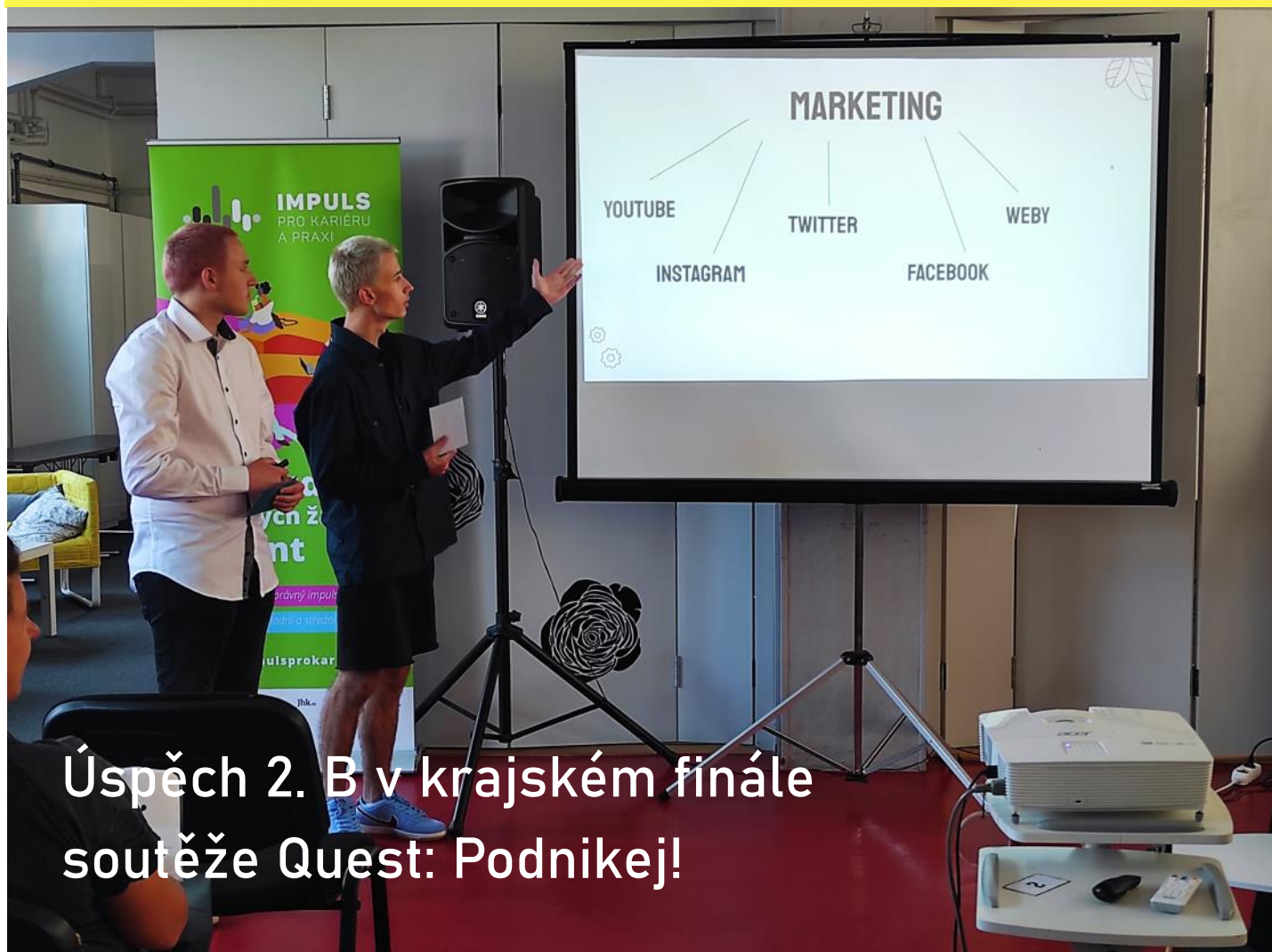
Ano. Dalo mi to odvalu se víc angažovat, zítra jedu na debatu kandidátů na post primátora hlavního města Prahy, pojedou za pár měsíců na Pražský studentský summit, to je taková simulace OSN, nebo na českou simulaci amerického kongresu, tam bych taky chtěl, jestli mě vezmou, a teď jsem si i podal přihlášku do politické strany STAN, do jejich mládežnický organizace, chtěl bych se při vysoké škole více angažovat.

Přejeme vám, Pavle, hodně sil a úspěchů v osobním i profesním životě. Co byste na závěr vzkázal čtenářům Koule?

Občas je dobré vystoupit ze své komfortní zóny a zjistit, kde máme svoje limity a ty případně posunout.

Krásný. Díky za rozhovor!

ZE ŽIVOTA ŠKOLY: Akce, soutěže...

Úspěch 2. B v krajském finále soutěže Quest: Podnikej!

Pod záštitou Jihočeské hospodářské komory proběhlo 17. června finále projektu Podnikavost, kde studenti prezentovali své podnikatelské nápady před odbornou porotou.

Na finále se utkalo celkem 11 týmů z různých jihočeských škol. Naši školu reprezentovaly dva týmy. První z 2.B (S. Fišerová, I. Homolová, R. Pourová, H. Sládková), který se svým nápadem na psychologické semináře v tvrdé konkurenci ukořistil krásné 5. místo, gratulujeme! Druhý tým byl z OA3. (K. Bláhová, M. Brablec, D. Kadlec, K. Kroupová a S. Krupička) a představil aplikaci "pro chaotiky, co pořád na něco zapomínají".

V rámci příprav na finále projektu navštívili 2. června naši studenti Business Camp. Poznali řadu zajímavých lidí, nasáli řadu rad a nápadů a namotivováni se vrhli na poslední úpravy svých podnikatelských nápadů.

Barbara Fessler Říhová

„Já na to mám!“ mohl zvolat leckterý žák, který na kole zdolal úspěšně trasu z Budějovic do třeboňského kempu. Předposlední červnový týden se nesl v duchu cyklistického kurzu. V kempu si žáci postavili „stanové ležení“ a první večer strávili exkurzí do třeboňského pivovaru, kde s radostí ochutnávali výrobky. Počasí nám přálo, a tak stany nebyly ohrožovány bouřkami ani deštěm. Ve středu jsme hned po snídani vyrazili objevovat krásy třeboňské krajiny, která je proslulá svou rovinatostí příznivou pro cyklisty. Družstvo pana Maršána ujelelo pětáctýřicet km, přestože měli s sebou dva mrňousky pana Kúse, oddíl pana Hajducha dokonce pětádesát kilometrů. Turistický oddíl v horku marně hledal hospodu, před úplným vyčerpáním je zachránila ta v Domaníně. Pak mohli v klidu lesního stínu hrát vypečené hry paní učitelky.

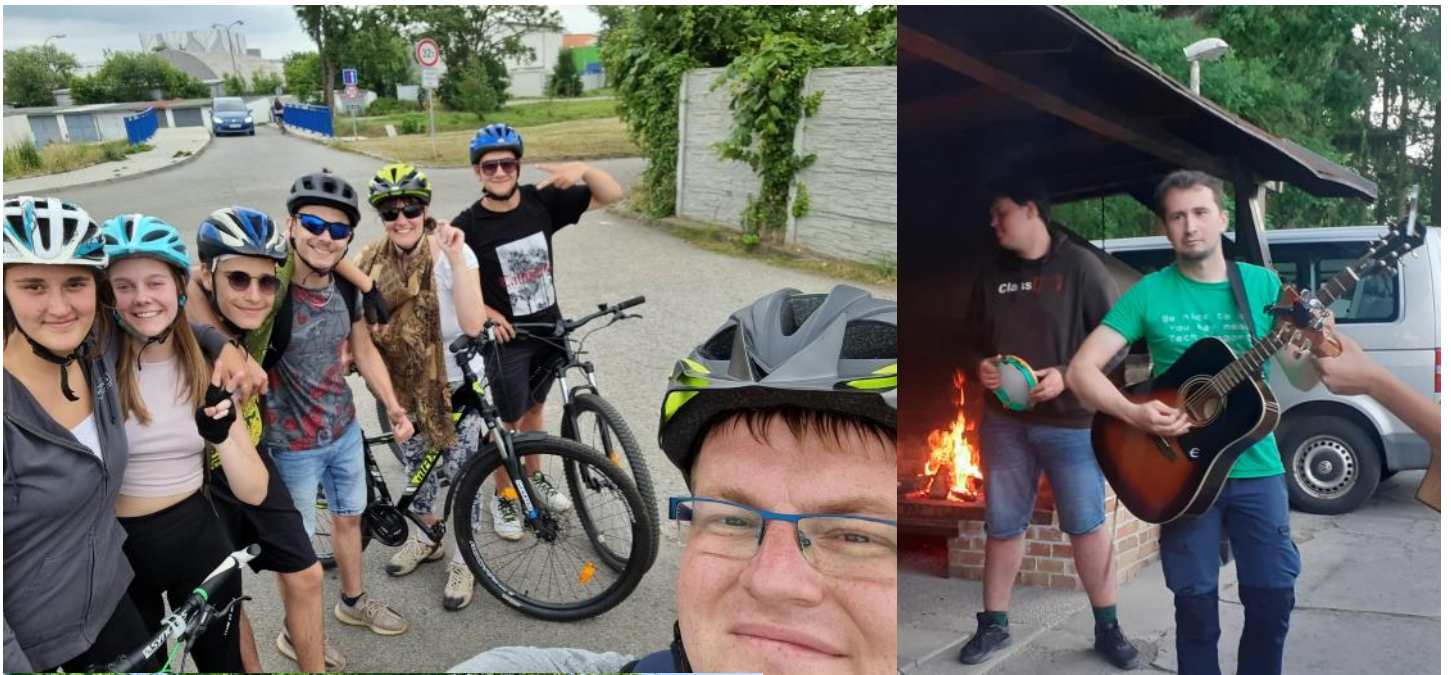
Ve čtvrtek jsme všichni. Část osasvět s pí Fessl Říhovou a pí Bromovou, aby se v něm následně vykoupani a zchladili. Druhá část šla dobrodružnou cestou směrem na Lužnici pod vedením pana Maršána a cestou stihli kromě příjemné svačinky na hrázi Rožmberka (uzený tolstolobik chutnal skvěle) v lese zahrát hru na četníky a pašeráky. Zpátky nás přiblížil vlak. Večer se zpívalo u ohně, hráli jsme hry, pekli buřty, navštívili nás např. pan Bednář, pí Křížová či pí Klečková a další.

V pátek šlápla do pedálů kromě již zmíněných učitelů (pana Hajducha, pana Maršána i pí Fessl Říhové) i pí uč. Kosová a obě cyklistická družstva v pořádku dojela zpátky před školu. Rozloučili jsme se plni krásných vzpomínek na příjemně strávený čas. Mě například pokaždé rozesměje, když si vzpomenu na herecké scénky s Davidem N. z LOG3. Takže zase za rok vzhůru do sedla!

kola odložili
zenstva obešla

Třeboňský cyklokurz jako výzva

Dagmar Nováková

Závod dračích lodí na soutoku Vltavy a Malše

V pátek 17. června se v Českých Budějovicích konal závod juniorských školních posádek na tzv. dračích lodích, napínavé klání se konalo v blízkosti Sokolského ostrova na soutoku Vltavy a Malše, účastnilo se 15 týmů. Díky vyrovnaným výkonům ve všech

třech rozjíždkách naše škola vybojovala skvělé bronzové medaile. Družstvo připravoval tělocvikář pan Maršán. Věříme, že se žákům zkušenost s pádlem v ruce zamlouvala a že to za rok zkusí zase...

Návštěva Techmánie v Plzni

Ve středu 1. června jsme s prváky navštívili plzeňskou Techmánie. Měli jsme možnost osahat si výdobytky vědy a techniky, např. nás zaujaly větrný mlýn, vodní elektrárna a jiné. Roztočili jsme si vodní vír, ověřili jsme si, že pomocí kladky dokáže každý z nás zvednout sám sebe do výšky. Kdo měl zájem, mohl se dobrovolně potrápít skládáním hlavolamů všeho druhu. Cestou na náměstí, kde následoval rozchod, jsme se zastavili v opravené Velké synagoze. Celý výlet jsme si skvěle užili.

Martina Bromová

Slavnostní předávání maturitních vysvědčení

2. června se v Divadle U Kapličky konalo slavnostní předávání maturitních vysvědčení. Se svými třídami se loučili třídní učitelé pan Bednář a paní učitelka Vostrovská.

Paní ředitelka ve svém projevu ocenila snahu a výkony všech úspěšně maturujících žáků a předala odměny těm nejlepším. Hrdě své dospělé ratolesti sledovali rodiče a byl přítomný celý pedagogický sbor. Akci fotil pan Hajduch. Za studenty poděkoval Pavel Müller.

Všem úspěšným absolventům naší školy gratulujeme a přejeme mnoho úspěchů buď v dalším studiu či v práci!

Sušení masa jako třídní projekt s 1.B

Adéla Pražáková

Jednalo se o spontánní akci, kdy mi žáci nabízelí, že by mi klidně pomáhali se sušením masa, které si sem tam doma s manželem sami sušíme. Vysvětlila jsem jim, že to není jen tak....a jestli chtějí, že si to mohou na vlastní kůži vyzkoušet se vším všudy. A tak se zrodila myšlenka třídního projektu, na kterém si měli žáci vyzkoušet, co vše je potřeba zařídit, zaplatit....než vůbec nějaký produkt vznikne a jak je potřeba mít vše ošetřené, evidované, propočtené, aby se vůbec úsilí s tím spojené ekonomicky vyplatilo.

Co vše museli žáci v hodinách absolvovat? Bylo třeba zvolit název, vymyslet logo, nakreslit, upravit pro potřeby tisku v tiskárně, najít firmu, která by vytiskla samolepky s logem na polepení produktu, zadání zakázky na tisk, připravit sušičku masa – umýt, navěsit maso do sušičky (s řezáním a nákupem masa pomohl učitel), usušené maso naplnit do sáčků, polepit a zatavit, shromáždit veškeré doklady a spočítat vynaložené náklady, určit prodejní cenu, domluvit se na systému prodeje a evidence, prodat hotový výrobek a rozdělit zisk.

Výsledkem bylo 201 sáčků sušeného masa po 50g. A jak se nám to povedlo? Byli jsme všichni spokojeni, žáci se zapojili s nadšením a výsledek stál za to. Sušené maso si kupovali žáci i učitelé. „Maso je výborné a moc dobře kořeněné. Nikdy předtím jsem si sušené maso nekupovala, ale dnes měním názor, jste opravdu šikovní!“ hodnotí práci 1. B pí uč. Nováková.

Časopis Koule obhájil bronzovou příčku!

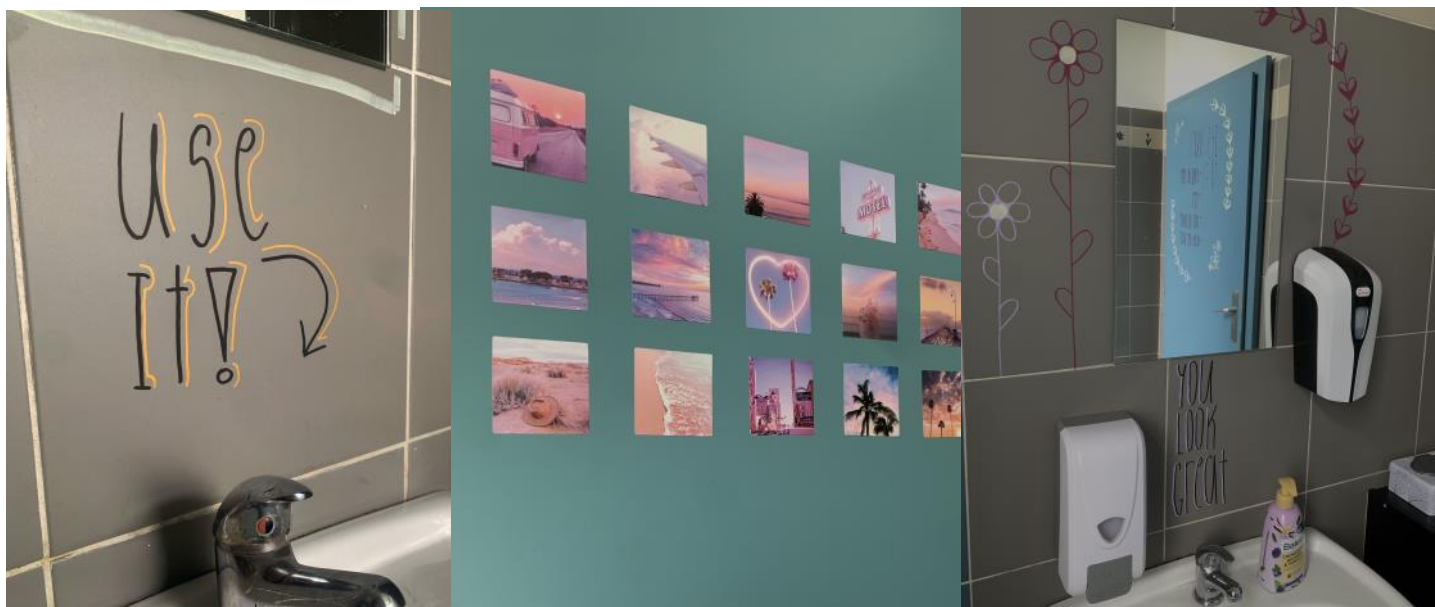
V areálu Kampa se 20. května 2022 vyhlášovaly nejlepší školní časopisy Jihočeského kraje. Soutěžilo 27 časopisů, z toho 9 nových. Náš školní časopis se umístil stejně jako v minulém roce na hezkém třetím místě v kategorii středních škol.

Celé redakci i všem přispěvatelům srdečně gratulujeme!

Prváci vyzdobili školní toalety

Pod vedením pí učitelky Kosové vznikl zajímavý projekt. V rámci výchovy ke zdraví prváci zútlunili a vyzdobili školní toalety, a to jak dámské, tak pánské. Design vedla Adi Kratochvílová z 1.A.

Návštěva Stavovského divadla

10. května jsme navštívili s vybranými žáky Stavovské divadlo v Praze. Dobře jsme se bavili u Shakespearovy hry Mnoho povyku pro nic. Především jsme žasli nad krásným interiérem divadla...

Do ZOO Hluboká s 2. B

Venku je krásně a teplo a 2.B chtěla na výlet, po chvíli dohadování padla volba na ZOO Hluboká. Povzbuzeni dobře míněnými přáními kolegů (snad si je v té ZOO nenechají), jsme 19. května nasedli na vláček, následně šlapali 2 km a pak si užili krásné dopoledne v poloprázdné ZOO. Největší ohlasy sklídl volný výběh s kozami. Čas zbyl i na oběd a čekání na odjezd vlaku zpříjemnily deskové hry.

P.S. Zpět se vrátil stejný počet studentů.

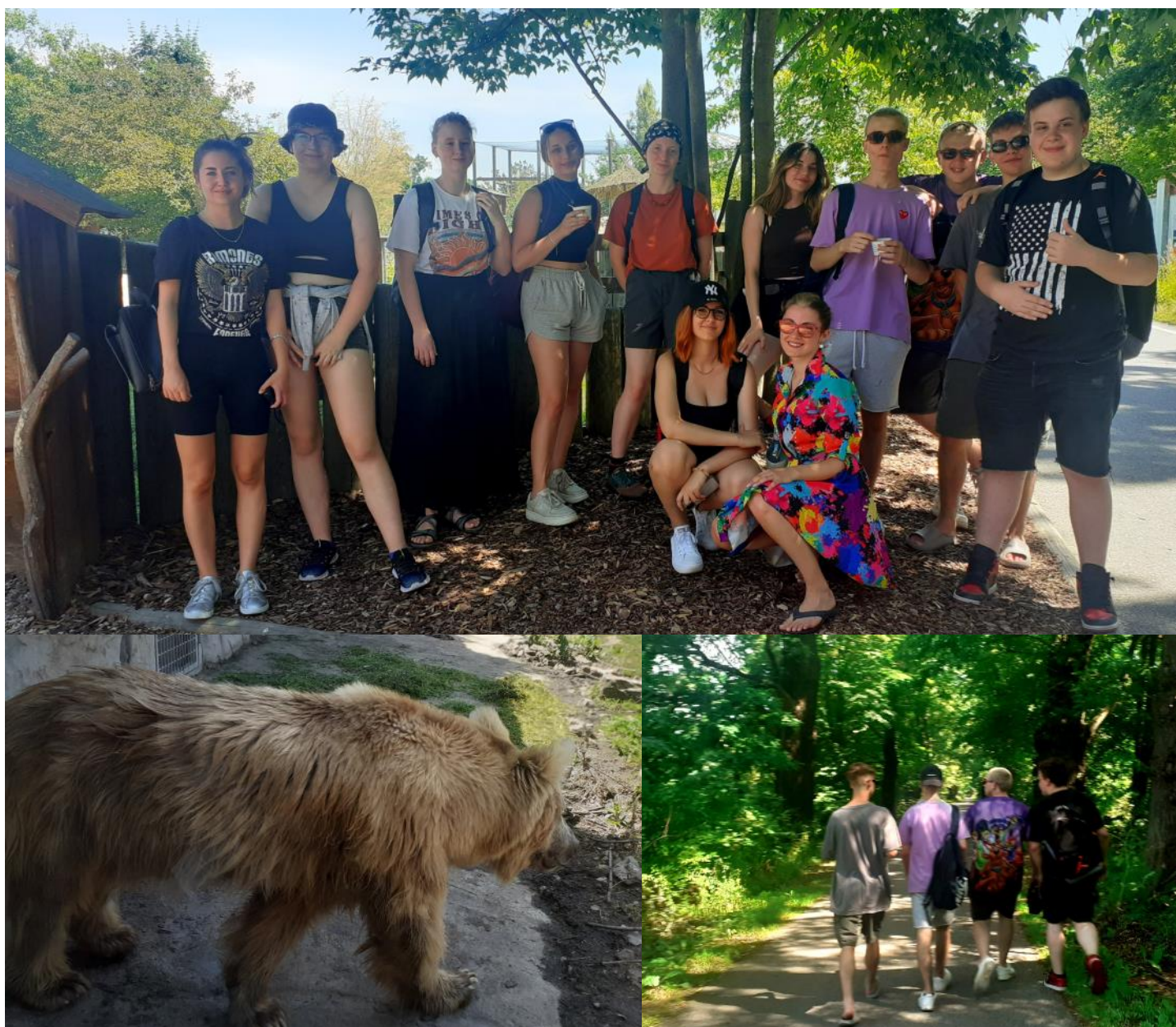
Barbara Fessler Říhová

Pěší túra na Hlubokou s 1.C i 0A3

Konec roku již se tradičně nesl v duchu školních výletů. Výšlap na Hlubokou zvolila 1. C i 0A3. Obě třídy se také podívaly do ZOO Ohrada.

Na exkurzi v NN životní pojišťovně

V úterý 7. června jsme vyrazili s druháky do Prahy, naším cílem byla NN životní pojišťovna a NN penzijní společnost. Pokud jste o této společnosti nikdy neslyšeli, tak není divu, protože jde o nizozemskou společnost Nationale Nederlanden, která se jako první zahraniční pojišťovna dostala na český trh a o 10 let později se odtrhla od známější společnosti ING.

Nejprve nás čekala exkurze v centrále společnosti na Smíchově, v budově Zlatý Anděl, kde pro nás měli připravenou zajímavou marketingovou přednášku o značkách, a poté jsme si celou budovu prošli – k vidění byly zrekonstruované firemní prostory s konceptem open space a sdílených míst, které společnost zavedla během covidu.

Po obědě jsme se přesunuli do IT hubu společnosti. Kde nás nejprve čekala přednáška s ředitelem společnosti panem Ronaldem Liptákem o aktivitách IT oddělení NN. Celý koncept IT je ve společnosti poměrně zajímavý, protože ve svém 167 členném týmu

sduhuje 23 národností a stále si zachovávají startupový mindset. Poté následovala procházka po hubu, který po vizuální stránce svých kanceláří a sdílených prostorů odkazuje na kultovní sci-fi filmy a počítačové hry. Marvelovkami počínaje, hrou Pacman konče. To, že bylo na co koukat potvrzují i ceny „IT kancelář roku 2019“ a „Nejkrásnější meeting point 2020“.

Nakonec jsme od ředitele společnosti ještě dostali nabídku na budoucí zaměstnání. Takže pokud hledáte po maturitě nové zaměstnání, nebojte se výzev, umíte dobře anglicky, máte blízko k matematice a jste ochotni se učit novým věcem, tak vás rádi přivítají ve svých řadách. A určitě neprohloupíte, kde najdete nástupní plat 35 000 – 40 000 Kč, volnou pracovní dobu s tím, že většina práce se dá zvládnout přes homeoffice? A pokud už budete na pracovišti, tak ve volných chvílích můžete využít relax zónu, pohoupat se v kokonech nebo si zapařit na playstationu.

Výlet s prváky do Husince

Dagmar Nováková

V pondělí 16. května jsme s 1.A navštívili rodný domek mistra Jana Husa v Husinci. Věděli jste, že byl Hus zavalitý, menší postavy a bez vousů? Dozvěděli jsme se mnohé zajímavosti ze středověku, vyluštili kvíz a vydařenou exkurzi jsme zakončili v místní pizzerii, kde jsme si dali něco dobrého...

S 2.A v Písku po stopách májovců

2. června jsme si užili pěkný literární výlet do Písku, počasí jako malované. Podívali jsme se, jak bydlel Adolf Heyduk, pokochali jsme se sochami z písku a v muzeu jsme viděli např., jak se zde rýžovalo zlato. U Putimské brány se zpívalo, i na verše Fráni Šrámka došlo ve Šrámkově ulici: "Chtěl bych tě potkat v lukách..."

Dagmar Nováková

Středoškolák roku

Karolína Kroupová

Říkala jsem si, že jsem poměrně aktivní i mimo školu a účastním se různých akcí, které mě můžou posunout vpřed. A tak jsem se zapojila do soutěže „Středoškolák roku“.

Zastupovala jsem naši školu na dvoudenní vzdělávací akademii, která se uskutečnila v Kongresovém centru Praha v termínu 23.- 24. 6. 2022. Postoupila jsem do TOP 65 finalistů z celé republiky. Akademie je ukončena slavnostním galavečerem, kde dochází k odhalení TOP 10 finalistů a vyhlášení Středoškoláka roku.

Na Hlubokou za minigolfem

Poslední dny v červnu vylákaly druhý ročník a pár jedinců z 1.C k celodennímu výletu do sportovního areálu Hluboká. A aby to mělo náležitou úroveň, většina se na Hlubokou dopravila lodí (zbytek dorazil na kole). V areálu ti odvážnější zdolali lanový okruh, na ostatní čekal minigolf (který realizací místy připomínal kopanou). Příjemné počasí, zmrzlina v dosahu a spousta zábavy = vydařený den.

B. Fessl Říhová, H. Janutková a M. Bromová, foto Sabina Petrová

Medik: „Názory lékařů na covid jsou různé...“

Karolína Kroupová

Jan Nečas se připravuje na povolání lékaře. Zajímalo nás, jak „dobu covidovou“ vnímá medik...

Co tě vedlo k tomu studovat medicínu?

To je taková klasická otázka, v mém případě v tom nebyla žádná magie. Po dokončení gymnázia jsem přemýšlel, co by asi tak mohla být dobrá cesta. V medicíně jsem viděl organický vědní obor, který se pořád rozvíjí, ale zároveň ryze praktickou věc, ve smyslu tady je konkrétní pacient s konkrétním problémem. To je něco, co mnoho oborů nenabídne. V neposlední řadě tomu přispěly i osobní životní cesty a souhra náhod, tak jak to v životě často je.

Pokud by byla možnost se rozhodnout znovu, kam půjdeš studovat, vedly by tě nohy tím stejným směrem?

V době, kdy jsem nastupoval, jsem bral medicínu jako jednoznačnou volbu a superiorní obor. To už teď nevnímám, i jinde než v medicíně se dějou zajímavé věci. Takže odpověď na otázku. Nelituji toho, co jsem zvolil, ale pokud bych se měl rozhodovat znovu, asi bych víc váhal.

Jaké máš plány do budoucna?

To je docela náročné říct. Samozřejmě člověk začínal s nějakými představami, které se postupem času formují, ať už všední realitou na pracovištích, zkušenostmi nebo prachsprostým pragmatismem. O několika oborech bych měl představu, ale asi bych cítil závazek, kdybych je tu veřejně řekl.

Podporují tě lidé v tvém okolí?

Zcela nepochybně a nevím, jestli by bylo možné zvládnout první léta bez podpory. Tedy ono zvládnout jde opravdu hodně, Radek Jaroš leze běžně osmitisícovky bez kyslíku, ale určitě by to bylo o dost těžší, to jsem chtěl říct.

Jaký je průběh studia?

Tak tady už nebudu tolik v obraze, alespoň co se týká LFP. Před tuším dvěma lety, byl studijní plán pozměněn. V zásadě by to mělo být tak, že první 3 roky procházíte teoretickými a semiklinickými předměty. Anatomie, fyziologie, biochemie - to jsou ty scény z filmu Básníci, takže ty pověstné roviny sagitální, frontální, mediální atd., to vás čeká. Ale ono to zas tak horké není, a když vydržíte, začne to dávat smysl. Pak se začnete trochu dotýkat té klinické medicíny u patologie a farmakologie. Po 4. ročníku se bude jednat v zásadě o klasické obory typu ortope-

die, gynekologie, psychiatrie atd.. Vše říkám velmi zjednodušeně, jen aby čtenář získal nějakou představu.

Jaké předměty jsou nedílnou součástí tvého studia?

Jsem teď v 5. ročníku, takže výuka probíhá trochu jinak v podstatě každý týden jsme

na jiném pracovišti. Zatím mám za sebou veřejné zdravotnictví, hygienu, plicní lékařství a chirurgii.

Čím jste byli v době covidu omezeni?

Tak jako většina škol jsme přešli na plně distanční výuku. To částečně fungovalo, nicméně asi všem bylo jasné, že u některých předmětů takhle forma fungovat nebude. Proto na některé byla po určité době udělena výjimka a my mohli do nemocnice. Když to hodnotím zpětně, jsem rád, že to tak bylo, a řekl bych, že jsme tolik sociálně nestrádali, tak jako jiní studenti. Na druhou stranu chodit v té době do nemocnice a mezi lidi představovalo určité riziko.

Jaké byly praxe?

V době covidu? Těch obecně moc nebylo, ale je fakt, že když byly, tak jsem si jich vážil. Po nějaké době jsem nastoupil do očkovacího centra. Jednak protože na to byl čas a také protože tam lidé byli potřeba. Byla tam skvělá parta a v rámci reálných možností jsme zvládli naočkovat opravdu velké množství lidí. Tímto bych chtěl pozdravit všechny, kdo se mnou pracovali v očkovacím centru Stod.

Jaký byl postoj ostatních zdravotníků v tvém okruhu ke covidu?

Ty se často různí, i když zdaleka ne tak jako mezi běžnými lidmi. Asi je to dané povahou té nemoci, kdyby měla smrtnost jako SARS, všichni by měli jasno, naopak kdyby měla nižší než chřipka, takovou paniku by nezpůsobila. Jenže ono je to s tou smrtností něco mezi, takže názory jsou různé. V základu se ale všichni shodnou: noste respirátor ve společnosti (zvláště teď na podzim a v zimě, když čísla nakažených rostou).

Kolik času zabere učivo?

To se dost různí, určitě už nestrávím tolik času nad knížkami jako v prvních letech, nicméně mám před sebou šestý ročník a státnice. To bude určitě výzva.

Na jaké praxe se můžeš dostat?

Člověk by měl v průběhu studia projít v podstatě většinou oborů a pracovišť. Takže hrubý přehled mu poskytne už škola. Samozřejmě pokud má o nějaký obor zájem, může kontaktovat vedoucího kliniky. Z mé zkušenosti jsou to většinou rozumní lidé, kteří se budou snažit vám vyjít vstříc. Další možností je třeba vycestování do zahraničí, pokud se podíváte na

stránky IFMSA, jistě zjistíte více.

Co bys už nechtěl zažít v medicíně?

Lockdown. Co se medicíny týče, byly předměty, které se mi neučily zrovna nejlépe, ale to už jsou takové osobní preference. Například biochemie nebo farmakologie mi k srdci nepřiřostly.

Den otevřených dveří Českého rozhlasu aneb Jaké je to být „rozhlasákem“?

Martin Jenšovský

V sobotu 14. května se v ulici U Tří lvů v budově Českého rozhlasu České Budějovice konal každoroční Den otevřených dveří. A protože patřím k pravidelným posluchačům Českého rozhlasu a zajímám se o veřejnou mediální žurnalistiku, rozhodně jsem si tuto akci nemohl nechat ujít. Zvláště, když na mě čekala nečekaná překvapení!

V 10.00 h. začal a pokračoval až do 18.00 h. bohatý kulturní program. Návštěvníci se tak mohli těšit například na slavnou jihočeskou folkovou kapelu Nezmaři či na dětský pěvecký sbor Jitřenka. V tuto dobu (10.00 - 18.00) rozhlas ožil! Kdo nechtěl poslouchat hudbu, mohl si naopak poslechnout několik zajímavých besed (např. s včelařem Václavem Křišťůvkem o původu včel a včelaření). Rušno bylo i před vchodem do budovy rozhlasu (o hudbu se staralo Plánské houslové kvarteto a u vchodu se nacházela velkolepá výstava celkem 70 digitálních rádií z celé České republiky). Na své si pochopitelně přišli také mlsné jazýčky. V hlavním suterénu Českého rozhlasu totiž nabízel své pochoutky špičkový rozhlasový gastronom všeho druhu Petr Stupka. A že si bylo co vybírat! Ale o tom zase někdy příště...

Mě osobně nejvíce zaujala prohlídka studiových a rozhlasových sálů Českého rozhlasu. Každou půlhodinu se totiž na rozhlasové recepci vytvořila dlouhá fronta a zaměstnancům rozhlasu nezbývalo nic jiného, než jim vyhovět a provést je po rozhlase. Zajímavostí se to tam jenom hemžilo. Mohl jsem si například vyzkoušet stříh zvuku před nástupem moderních technologií, zažít jeden z mnoha moderátorských bloků v nahrávacím studiu. Nejvíce jsem se ale těšil na rozhlasový workshop s Pavlou Kuchtovou, vedoucí zpravodajství, a jejími kolegy. Vyzkoušel jsem si, co taková práce obnáší. Zjistil jsem, že každý rozhlasák "život jako tvrdý chleba má". Kolik času zabere z důvěry-

hodných zdrojů zjistit a přijmout zprávu, namluvit ji do éteru či do nahrávacího zařízení, přepsat a upravit v textovém editoru. Laikům by to přišlo jako celá věčnost. Rozhlasáci (rozhlasový tým) musí jednu zprávu průměrně vytvořit za 15 - 20 minut. A teď si představte, že musíte přes den zaznamenat alespoň 10 zpráv?! Plus obvyklé cesty do terénu, není čas na chyby... Musím konstatovat, že mě reportérský workshop opravdu upřímně zaujal. Na konci jsem si sám zkoušel vytvořit vlastní zprávu (ano, přiznám se, zabralo mi to 1 hodinu). Ale výsledek asi musel stát za to, když mi paní Kuchtová nabídla (možné) budoucí zaměstnání :-):-:-)!

Myslím, že se Den otevřených dveří Českého rozhlasu po koronavirové pauze velmi vydařil, Český rozhlas ukazuje, že přestože jeho vysílání cílí spíše na starší generace, dokáže se zavděčit i těm mladším. Já osobně bych chtěl poděkovat celému rozhlasovému týmu za vynikající organizaci, pohodlné zázemí a zajímavý kulturní program celé akce.

A je klidně možné, že se z reportérského workshopu jednou stane příprava na budoucí praxi...

Foto A. Poláková, Č. rozhlas

Moderátor a hlasatel Martin Hlaváček při moderování pořadu Písničky pro radost - nejstarší a nejposlouchanější pořad Českého rozhlasu

Při vzpomínce na dětství si každý vybavíme něco jiného, většinou jsou to krásné vzpomínky na čas strávený s rodinou, na dovolené a podobně, mně se však vybaví především jeden velký chaos; u nás doma to bylo vždy jiné než u mých přátel. Naše rodina nefungovala tak, jak by si společnost představovala.

Otec trávil více času v práci než doma. Mamka sice netrávila tolika času v práci, ale s volným časem stráveným se mnou to taky nepřeháněla, měla své problémy, za které ji nemohu vinit, ani jí to vyčítat.

Mým nejlepším a jediným přítelem mi tedy byl plyšový pejsek, kterému jsem mohla říct všechno. Každý z rodičů byl neustále pod tlakem a ve stresu ze svých problémů. Občas stačilo o něco požádat je a jejich přítomné přátele ve

zle. Pod pojmem spoustu věcí, u menalo, že do-

Nikdy na to nejsme sami

špatnou chvíli a už bylo „zle“ si lze představit nás doma to však znamená – neboli, že mi jed-

na přiletí. Jednou jsem dokonce dostala tak, že jsem letěla na skleněný stůl, který se pochopitelně rozbil. Já tam pouze ležela a čekala, co bude dál..... Poněvadž si zakládali na slušném vychování, musela jsem ještě poděkovat a omluvit se. Jak všichni jistě víme, co se v mládí naučíš, ve stáří jako bys našel. V mém případě se dá tedy říct, že se tomu, co jsem se v raném věku naučila se už nevyhnu - proto není divu, že mám tendenci se pokaždé za vše omlouvat – i když bezdůvodně.

Nikdy jsem o tom nemluvila, ale rozhodla jsem se alespoň část sepsat kvůli tomu, že mezi čtenáři je možná někdo, kdo to také zažil, zažívá něco podobného a cítí se na všechno sám. K tomu prožívá stejně jako já ne skutečný pocit viny a studu.

Když mi bylo přibližně 5 let, přestala jsem nosit dívčí oblečení a vzhledově jsem se začala stylizovat spíše jako chlapec - nosila jsem chlapecké šortky, dokonce i klučičí spodní prádlo. I chování jsem přizpůsobila svému vzhledu. K tomuto jsem se uchýlila, protože jsem se cítila silněji a nedostupněji - hlavní příčinou náhlého odporu k mému biologickému pohlaví bylo zneužívání. Převlékala jsem se v domnění, že se jakožto chlapec této situaci vyhnu. Trvalo to velmi dlouho, bylo to pro mě velmi obtížné fyzicky i psychicky.... Ale nikdy jsem to nedala na sobě znát. K dívčímu ošacení jsem se navrátila až po dovršení 13 let.

Na závěr bych chtěla pouze zmínit, že je velice namáhavé o takové věci psát, natož o tom veřejně promluvit nebo se někomu svěřit... Já se ku příkladu bojím, že mě lidi odsoudí a budou na mě hledět skrz prsty. Dodnes mám problém vyjít více odhalená. V poslední době se zrovna na tomto snažím zapracovat - i krátké triko je mi úspěchem.

Věřím, že se mi to jednou opět podaří zvládnout...

Jsem si vědoma, že díky těmto věcem jsem jiná než ostatní a může to vyvolat dojem, že jsem odlišná, ale nikdo neví, proč tomu tak je. Byla bych ráda, abyste všichni byli k druhým laskaví a snažili se vcítit do druhých, protože nikdy nevíme, čím si v životě kdo prochází. Pokud vy sami jste něco podobného zažili - či snad právě zažíváte, nebojte se požádat o pomoc, i když vím, jak moc pracné to je. Mohu doporučit organizaci Bílý kruh bezpečí - jednájí tam velmi empaticky a snaží se Vám pomoci vyřešit efektivně Vaši situaci. Je důležité nebýt na to sám!

Až na tyto věci, mám spokojený a dobrodružný život, jsem obklopena skvělými lidmi a vážím si všeho, co se stalo, ať už to mělo pozitivní dopad nebo ne, pokaždé mi to něco dalo. Samozřejmě se nehodlám nikdy vzdát, přeji si být šťastná ☺ Budme k sobě ohleduplní, nikdy nevíte, kdo si čím prochází.

(autor anonymní)

Domeček z karet

Text a obr. Veronika Černá

Zkusil jsi někdy postavit domeček z karet? Ano? Ne? Povedlo se ti to? Kolikrát vlastně dokážeš postavit domeček z karet? Co budeš dělat, až domeček z karet dostavíš?

Představ si to.

Leží před tebou balíček karet. Nových karet. Lesknou se a voní podobně, jako když si přivoníš ke stranám nově koupené knihy, ani jeden růžek se nezalomil do oslího ucha. Jsi první, kdo je bere do ruky. Ve hlavě se ti vytváří obraz domečku z karet. Má několik pater, všechny karty jsou jedna jako druhá úhledně složené do vzoru, z něhož zrak přechází. Domeček z karet jsi viděl už tolikrát u jiných lidí. Přece to nemůže být tak složité. Sevřeš ve svých prstech první dvě karty.

Hele! Podařilo se ti postavit první kousek!

No a co? Vždyť to umí všichni. Dělej, stavěj dál. Koukni na ostatní. Podívej, jak jsou jejich domečky z karet vyšší, důmyslnější, lepší.

Tak tedy stavíš dál.

První řada ti jde od ruky. Druhá řada se zdá být těžší, ale přece jen se ti podařilo ji vykouzlit. Při třetí řadě se ti začínají potit ruce. Při čtvrté se tvé prsty chvějí, máš obavy, že se domeček z karet zhroutlí. Už stavíš pátou řadu, když vtom... karty se s plesknutím sesypou na zem.

To jako nedokážeš postavit domeček z karet? Copak nedokážeš postavit hloupej domeček z karet?

Natáhneš se pro spadané karty na zemi a opět se pustíš do budování domečku z karet. Tentokrát se nezhroutí při páté řadě, ale hned při druhé.

No dělej! Ukaž, co v tobě je! Vezmi ty karty a konečně udělej něco velkého!

A ty zkoušíš znova a znova, ale tvůj domeček z karet se stále rozpadá. Už máš všechny karty zohýbané a poničené, ruce tě bolí, jak se je křečovitě snažíš zadržet od klepání. Horké slzy ti mlží zrak a ty je taktak zaháníš zbesilým mrkáním, protože nevidíš. Lidi od sebe odháníš, dělají hluk, ruší tě. Nebo tě štvou, protože se radují z toho, jak ty jejich domečky z karet drží lépe a vypadají majestátně, zatímco ten TVŮJ má sotva stabilní základy.

Takže ty fakt neumíš postavit domeček z karet? Proč se ti to nepovedlo, když jemu ano? Ona to taky dokázala, a to se tomu věnuje kratší dobu než ty? Proč je to pro TEBE tak těžký? Proč se nesnažíš víc?

Co?

Mlčíš?

Řekni!

No tak!

ŘEK

NI

TO!

Vzdáš se.

Stavění domečku z karet stejně nikdy nebylo pro tebe.

Takhle chceš, aby to skončilo?

Jo...

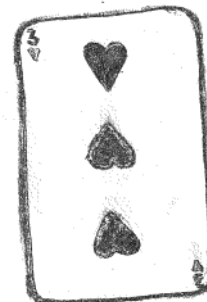
Ne...

Nevím...

Chci se o něco podělit. Stavěla jsem hodně domečků z karet, a ještě víc se mi jich rozsypano. Vzdala jsem to? Občas. Protože je v pohodě, když si místo stavění domečku z karet chceš zahrát prší. A je v pohodě zkoušet.

Tím myslím, že je v pohodě zkoušet stavět domeček z karet podle sebe. Je v pohodě, dojít do bodu, kdy si uvědomíš, že musíš zbourat svůj vlastní domeček z karet, aby ses mohl posunout dál. Je v pohodě stavět domeček z karet tak, jak to baví tebe, a ne, jak to dělají ostatní, protože ostatní nejsou ty a ty nejsi ostatní. Nedopusť, aby domečky z karet jiných ohrozily cestu k vystavění toho tvého.

Koneckonců každý z nás je jedinečný domeček z karet, který se buduje jinak.

Fejeton: Každodenní rutina při cestě do školy

Matěj Brablec

Již několik let každé všední ráno cestuji od svého internátu do školy linkou MHD číslo 15. Jedná se o podstatě stále stejně se opakující příběh, o který bych se s vámi v následujících řádcích rád podělil.

Tak zaprvé mě každé ráno jako zarytého lenocha sužuje ubíjející problém se vstáváním. Jsem totiž noční sova a dříve jak o půlnoci si ke spánku nikdy nelehnu. Když mi tedy o sedmé ráno zazvoní budík, který ve skrytu doufá, že dnes snad konečně vstanu načas, nasnídám se a pořádně se připravím, má ruka po mobilu jen letmo sáhne a posune budík o 20 minut, tak abych stíhal až poslední možný spoj do školy. Na tento poslední budík se vši silou přemohu vstát a rychle spáchám ranní hygienu, obleču se a po přibližně dvaceti minutách vyrazím na MHD, která odjíždí od nedaleké zastávky za 5 minut.

Vím, že absolutně nebrání, abych se coudal prohlédl směny vychopár vět s paní sedící vycházím z internátu a kterou si kompenzuji snídaní. „Městská“ mžiků, a tak si krátím jíci opodál, ve kterých sím je nakonec celé prodloužím. Následně hledných „buranů“,

stíhám, ale ani to mi nezaa dole ve vestibulu si ještě vatelů na ten den a prohodil na vrátnici. Se znechucením zapalují si první cigaretu, každodenně vynechanou odjíždí v řádu několika okacestu přes zarostlé keře sto se každý den ztratím a muobejít, čímž si trasu ještě musím vytrpět několik bezokteří při spěchu za slevami

do Kauflandu a Globusu nemají tolik slušnosti, aby zastavili u přechodu. Přecházím malý parčík a většinou akorát vidím vyjíždět můj autobus číslo 15 ze svého stanoviště. V tu chvíli zahazuji cigaretu a rozbíhám se za autobusem. Nutno říct, že se mi vždy podaří ho stihnout. Zkrátka mám asi štěstí.

V autobuse začíná nová kapitola utrpení. Většinou si při nástupu nandávám sluchátka a vyhlížím si volné místo k sezení. Občas se mi stává, že potkávám svou „spolustudentku“, která je se mnou na „intru“. Tuto společnost vždy vítám, protože asi jako jedna z mála chápe, že si člověk v MHD rád pustí hudbu a nandává si sluchátka také. Jindy ale v MHD potkám i jinou známou, která mi z cesty dělá noční můru. Už když vcházím do autobusu a vidím její nepřehlédnutelné znaky, ježí se mi všechny chlupy na těle jako vzteklému roztvajlerovi. Jelikož jsem ten typ člověka, co si i s těmi největšími (s prominutím) idioty udržuje jakž takž dobré vztahy a nerad se dostává do konfliktu, přijdu k ní, pozdravím a přisednu si. Spouští se její desetiminutový monolog o všem možném, po kterém jsem vždy víc vyčerpaný než po turistickém výletu. A to je co říct, jelikož poslední, co v životě potřebuji, jsou turistické výlety, nejlépe někam do přírody, kde jedině, co uvidím, tak polomrtvé stromky, stejné jako mám před domem nebo před „intrem“.

Po deseti minutách utrpení v autobuse, vyhrátém v létě víc než skleník, kde si člověk kromě monologu oné osoby vyslechne také problémy přisedících důchodců, čerstvých maminek, zamilovaných osob a hrdých českých vlastenců s 2l petkou braníka „v žíle“ (pro člověka zhrzeného společností jako jsem já procházka růžovým sadem) vystupuji z autobusu a vydávám se ke škole. Cestou mívám nadšené intelektuály mířící do zdejší univerzity s úsměvem od ucha k uchu, nechápající při pohledu na mě, proč mám výraz, jako kdybych se chystal umřít. Na přechodu musím vytrpět druhé kolo „primitivnosti“ řidičů neschopných zastavit u přechodu. Následně se ode mě často odpojuje ona osoba a já si jdu ještě před školu zakouřit občas s již zmíněnou „spolustudentkou“ do našeho pověstného „rauchen-skleníku“, kde většinou potkávám další „kolegy“ mířící na směnu do vzdělávací verze kladenské Poldovky.

Při příchodu do třídy se kromě ubíjejících natěšených výrazů některých spolužáků setkávám i s učitelem, který je již ve třídě, sděluje mi, že jsem nasbíral další bodíky za pozdní příchod.

S oddaným a zoufalým úsměvem usedám do svého krajního místa v druhé lavici, dávám si ruce v kříž. Hlavou se mi honí: „Už jen 8 hodin a máš pokoj“. S myšlenkami na spánek a jídlo, ale především na další cigaretu o pauze po hodině nadšeně začínám další „skvělý den“.

Cestopis: Lipno nad Vltavou, místo, kde léto je nezapomenutelné

Plánujete v létě cestovat po České republice, ale nevíte, kde to za to opravdu stojí? Můj tip pro vás je Lipno nad Vltavou, které je, obzvláště v létě, přeplněné programem, který si vychutnají jak děti, tak i dospělí. Nechybí spousta krásných míst, která stojí za to vidět, například na takovou procházku po Landal Marina Lipno při západu slunce bezpochyby nezapomenete.

Barbora Fáberová

Na Lipno jsem jela původně jen na jeden den navštívit pár přátel, kteří tam byli na letní brigádě. Když jsem dorazila do Rybaru, kde měli tu brigádu, dozvěděla jsem se, že večer pořádají s Rybarem „večírek“, především tedy pro mladé, jelikož personál byl taky poměrně mladý. Tyto sešlosti mohu jen doporučit, i v průběhu noci se totiž na místě vařilo vše, co bylo na denním jídelním lístku, a hlavně, pro ty plnoleté, kteří tohle čtou, alkohol tam byl ve srovnání s jakýmkoliv jiným barem na Lipně značně levný. Co se týče ubytování, já jsem přespávala v hotelu Amenities, což je zaslouženě čtyřhvězdičkový hotel, na kterém jsem nenašla jedinou chybu. Pokoj vypadal hezky, útulně a hlavně, na co já hodně dbám a za co dávám velké významné plus, byl perfektní úklid, po příchodu na pokoj bych totiž ani neřekla, že tam byl někdo přede mnou. V rezortu je navíc i wellness centrum se saunou, vířivkou a parní saunou, fitness centrum, bowling a sportovní centrum s tenisovými, squashovými a badmintonovými kurty, stolním tenisem a lezeckou stěnou. Tyto služby lze využívat za příplatek, ale s tím já nemám zkušenosti, nevyužívala jsem nic z toho. Co se týče stravování, snídaně jsou tam formou bufetu, jinak na oběd a na večeři si musíte zajít někde do restaurace, ale nejbližší restaurace je asi 100 metrů vzdálená, takže to nevidím jako problém.

Pokud byste si ale chtěli zajít do restaurace dále než těch zmíněných 100 metrů, doporučuji zavítat do Restaurant Pizzeria Miláno, která si hned po první návštěvě našla místo v mém srdci. Prostředí je krásné, my jsme seděli venku na terase při západu slunce a do toho jsme měli dechberoucí výhled na jezero u Pláže Lipno. Za salát Caesar v nabídce této restaurace se

zaručuji, za mě to byl ten nejlepší Caesar salát, který jsem kdy jedla. Po vydatné večeři už jen zbývá pohodová procházka při západu slunce po rekreačním středisku Marina, které nabízí nádherný výhled na lipenské jezero, na přístaviště a celkově na úchvatné prostředí této části Lipna. Kdyby vám při procházce náhodou vyschlo v krku, nevadí, Fruitisimo přímo v centru Marina se o vaši žízeň postará.

Můj poslední tip je zároveň odpovědí na otázku „Kam za kulturou?“. Když si vyjedete na Lipno v rozmezí od 11. 8.- 21. 8., koná se tam Lipno Sport Festival, při kterém se mohou návštěvníci zdarma účastnit kurzů in-line bruslení, běžeckých lekcí, mohou objet Lipno na kole a nebo si vyzkoušet paddleboard. Pokud jste milovníci sportu, neváhejte a vyražte, a pokud žádní milovníci nejste, nebojte se nic, doprovodný program k festivalu se postará i o vás. Děti si zde zcela jistě užijí dětská divadelní představení a vás starší děti určitě zabaví večerní koncerty. Pravidelně se tam objevují osobnosti jako je MIG21, Xindi X nebo Michal Hruza. To a mnoho dalšího si můžete užít zcela zadarmo. Koná se v rekreačním středisku Marina.

Košík pí ředitelky

Klec p uč. Hajducha

ALCESTE - skvělá opera v Divadle J. K. Tyla

Foto <https://www.dtk.eu/alceste>

Karolína Kroupová

Autor opery Christoph Willibald Gluck patří k nejvýznamnějším reformátorům tohoto žánru. Ještě předtím, než se začal věnovat reformním operám, zabýval se operami jakoby byly např. italské a francouzské. Teprve střetnutí s baletním profíkem Noverrem a libretistou Ranierem de´ Calzabigim ho povzbudilo k rozhodnutí vytvořit mistrovské reformní opery, které jsou dodnes živé a bezmezně patří k těm nejlepším, co Gluck stvořil. Napsal, že se „snažil vrátit hudbu jejímu vlastnímu úkolu, totiž podporovat báseň, aby zesilovala výraz citů“. Jeho první reformní a současně nejuváděnější operou se stal Orfeus a Eurydika, po které následovalo ještě plno významných děl.

Alceste byla složena v 18. století. Její průběh děje se odehrává několik let po trojské válce, kde se manželka krále dobrovolně obětuje za uzdravení vážně nemocného Adméta. Nakonec bůh Apollon, pohnut bezmeznou láskou obou manželů, nechává oba naživu. Opera se uvádí v italském originále s českými a německými titulky.

Operní představení v Divadle J. K. Tyla v Plzni bylo naprosto geniální, líbilo se mi jak zpracování autora, tak výkony herců.

Procvičuj mozek

9				6				3
1		5		9	3	2		6
	4			5				9
8						4	7	1
		4	8	7				
7		2	6		1			8
2								
5				3	2		9	4
	8	7		1	6	3	5	

Karolína Kroupová

Pro bystré hlavy jsem si připravila sudoku. Stačí si vzít tužku nebo propisku a hurá do akce. Přeji hodně štěstí.

